

Niet zo maar een tafel

AMSTERDAM, Wat te doen als het oude afstudeertafeltje niet langer geliefd is? “Te klein, wankel, niet mooi en altijd kwijt.” Mijn antwoord hierop: de liefde terugwinnen door het tafeltje in alles aan te raken.

40 keer per jaar heeft -TJE, het nieuwe rode tafeltje van de Academie van Bouwkunst dienst, wordt hij door steun en toeverlaat van de afstudeerder van het muurblok getild en worden diploma's erop ondertekend. Dit gebeurt in vijfvoud door mentor en afstudeerder, vervolgens wordt haar of zijn naam in het academieboek bijgeschreven en zullen de papieren in een RAL 3028 leren koker – liggend in een gleuf – verdwijnen. Met het ontwerp van -TJE, ontwierp ik niet een tafel, maar het moment als product. Afstuderen is een memorabel moment, een hoogtepunt waarbij de tafel een bescheiden positie in moet neem. Máár bescheiden betekent niet anoniem! -TJE, is de stip aan de horizon waar ieder student naar toe leeft: het moment dat hij het rode tafel -TJE, passeert.

Vier jaarringen weggeschuurd.

-TJE hangend in de hoge zaal wachtend op zijn afstudeerders.

Waarderen wat ons omringt is voor mij de essentie van circulariteit. Al mijn projecten hebben dan ook één ding gemeen: I DO WASTE NO MORE, bewust of onbewust; noch materiaal, noch tijd en ruimte. Zo ook met -TJE. Een nieuw ontwerp mét nieuwe materialen is niet uitdagend. Het bestaande stalen

onderstel en een afgedankte branddeur werden geoogst en met zorg op maat gemaakt. Wat er werd toegevoegd is flinterdun: een afwerking met Sottsass eiken finer en de kleur Vermiljoenrood van het onderstel.

Aandacht.

-TJE, werd met heel veel aandacht gemaakt. Het bestaande tafeltje werd tot op het kleinste detail ingemeten – zoveel aandacht viel dit tafeltje nooit te beurt. Met grote zorg werden zaagsneden geplaatst zodat onderstel en blad als gegoten pasten en er geen schroef aan te pas moest komen. Hetzelfde geldt voor de gleuf waar de bloedrode koker in komt te liggen. Vier lagen, vier jaarringen werden met de

hand weggeschuurd, tot er een perfect kommetje overbleef. Aandacht, ons grootste goed.

We leven in een wereld van vloed en overdaad.

Is het niet onze taak om als ontwerper opnieuw een bescheiden positie in te nemen. Het is mijn overtuiging dat alle op ons afdonderende klimaatdoelstellingen en circulaire ambities ons

zullen dwingen om materialen, producten beter te lezen en te waarderen, zoals de manier van assembleren, die flinterdunne tafelrand of de weloverwogen uitkraging.

Voor klein zijn moeten we ons niet langer excuseren. We doen dit met net zoveel pracht maar wat minder praal.